

herved gjøre dem, der af den ene eller anden Grund ønske at forstaa den tyske Aagerlov, opmærksomme.

E. Fitger: Der Steuerreformplan in seiner neuesten Form. Berlin, Verlag von Leonhard Simion. 1881. (64 S.). [Volkswirtschaftliche Zeitfragen. Heft 17 u. 18].

En Fortsættelse af det i Tidsskriftets forrige Bind S. 297 fg. refererede Skrift. Resultatet bliver i Hovedsagen det samme: ogsaa i sin nyeste Skikkelse gaar den projekterede tyske «Skatte-reform» ud paa at lægge en Del af Skattebyrden fra de Rige over paa de Fattige. Forf. mener endog, at de Modifikationer, Skattereformplanen efterhaanden har modtaget, kun have forværret den. Dette søger han at vise ved indgaaende Betragtninger over Planens enkelte Punkter, af og til med Sammenligninger med Forhold i Udlandet.

A. Lammers: Staats-Armenpflege. Berlin, Verl. v. L. Simion. 1881 (17 S.). [Volkswirtschaftl. Zeitfragen. Heft 16].

Ogsaa en Art Fortsættelse af et tidligere her i Tidsskriftet refereret Skrift, Lammers: Die Bettel-Plage, Nationaløk. Tidsskr. XIV, 374 fg. Indeholder en Række Oplysninger om tyske Forhold. «Som Lovgiver og som Tilsynførende med Fattigvæsenet i By og paa Land kan der», udvikler og slutter Forf., «anvises Staten ogsaa i Fremtiden rigeligt Stof. Men kun med den største Fare — ikke blot for sine Finanser, men for økonomisk Sans og Sædelighed hos de Folkemasser, der ere udsatte for Forarming — kunde den trænge Kommunerne bort fra den Pligt og den Fattigpleje, der paahviler dem. Ogsaa naar den i svimlende Flugt skulde vove sig ind i den almindelige Tvangs-Arbejderforsikring, vilde den ikke handle klogt i samtidigt eller i Forening hermed at expropriere Fattigplejen fra Kommunerne. Thi deres Fattigomsorg betyder nutildags stedse mere: de lykkeligst stillede Borgeres personlige Hengivelse for de ulykkelige, de stærkes og indsigtsfuldes for de taabelige og svage, i det Øjemed og med stedse bedre Udfald at hæve disse op til hine. Statsforsikring imod enhver Art Erhvervsforstyrrelse tjener kun til at lamme Selvhjælpsdriften

hos Millioner, Selvhjælpsdriften, der er ligesaa kostbar for Individet som for den hele Nation, og Statsfattigpleje som sidste Tilflugt for kraft- og formueløse Folk vilde det tyske Folk for Tiden i sit gjennemsnitlige Forhold til Arbejdet i ethvert Fald ikke kunne taale, — og naar det engang kan taale den, trænger det ikke mere til den.»

Dr. Karl Braun: Die Männer des Zollvereins. (Volksw. Zeitfragen Nr. 20—21). Berlin, L. Simion. 1881. (68 S.).

Disse Mænd ere: Gottlob Kunth, Fr. Chr. Ad. v. Motz (Finansminister 1825—30), Karl Georg Maassen (Finansminister 1830—34) og Ludv. Kühne. Men foruden om disse Mænd har Dr. K. Braun meddelt adskillige andre historiske Oplysninger vedrørende den preussiske Toldreform af 1818, Forberedelserne til og Stiftelsen af Toldforeningen etc. Det interessante Skrift gjengiver for Størstedelen et Foredrag (forsynet med Noter og Tillæg), der blev holdt i den berlinske Nationaløkonomiske Forenings Festmøde d. 26. Marts d. A. Dr. Braun er denne Forenings Ærespræsident.

Dr. Adolf Frantz: «Die höchsten Adelsgeschlechter im Leben wie im Tode. Eine statistische Untersuchung über Geburten, Eheschliessung und Lebensdauer in den Familien der höchsten Aristokratie. Berlin, Adolf Klein's Verlag. (1881. 58 S.).

For et eller to Aar siden udsendte en tysk Forfatter, Dr. H. Kleine, et højtideligt «Mahnruf» «til den tyske, østrig-ungarske og baltiske Adel». Forfatteren søgte at paavise Adelsens «Forfald», Adelsfamiliernes mærkeligt hurtige Uddøen og Forarming. «Im Interesse seiner Selbsterhaltung» burde Adelen da lytte til Forfatterens Alvorsord, — hvis det var berettiget. Men det synes rigtignok, at hans Materiale ikke har været tilstrækkeligt, og at heller ikke hans Slutninger ere korrekte. Dr. Frantz, der behandler et lignende Emne, kommer til det modsatte Resultat, nemlig til det, at Adelsfamiliernes «Forfald» ikke er større end Bonde- og Borgerlægters. En ordenlig komparativ